

1800

Disputatio critica de loco Symposii Platonis cap.
VII, v. 5. 6.: Examini in Lyceo Gubenensi d. XXX.
Octbr. CDDCCC

Heinrich Ludwig Hartmann

[Let us know how access to this document benefits you.](#)

Follow this and additional works at: <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks>

 Part of the [Classics Commons](#)

Custom Citation

Hartmann, Heinrich L. 1800. *Disputatio critica de loco Symposii Platonis cap. VII, v. 5. 6.* Gubena: Brückner.

This paper is posted at Scholarship, Research, and Creative Work at Bryn Mawr College. <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks/2>

For more information, please contact repository@brynmawr.edu.

700
888. P5
V. Har 4
1378
137

DISPUTATIO CRITICA

de

loco Symposii Platonis cap. VII, § 5.6.

Ex a m i n i

i n L y c e o G u b e n e n s i

d. XXX. Octbr. CIOIOCCC.

h o r a n o n a

h a b e n d o

p r a e m i s s a

a b

M. Henrico Ludouico Hartmanno

Conrectore.

G u b e n a e

e x o f f i c i n a B r ü k n e r i a n a.

DISPUTATIO CRITICA

5

De ...

ILIIII

...

...

...

...

...

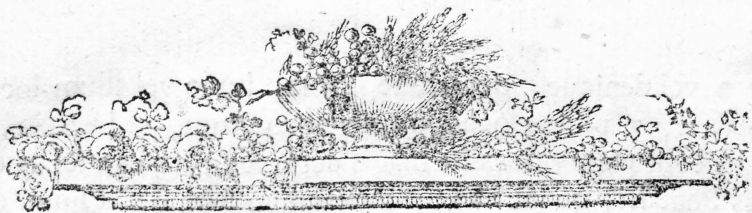
...

...

...

...

...

Q. B. V.

Quanquam et viris doctis plurimis, et mihi ipsi, venustates Symposii Platonis semper visae sunt eximiae; quanquam inter omnes Platonis lectores conuenit, illum dialogum elaboratissimis atque politissimis philosophi scriptis annumerandum esse: tamen nullo modo negari potest, laudes illas non ad quamuis libelli particulam, ad quemuis locum pertinere, sed potius concedi debet, inesse etiam locos, ingenio Platonis vel plane non, vel non satis, dignos. Viri docti, qui vel Symposium ediderunt, I. vel animaduersionibus separatim vulgatis illustrauerunt,

r. V. c. Cel. Wolf. passim in sua editione.

runt, 2. vel denique, occasione oblata, hunc vel illum locum attigerunt, 3. plures locos vitiosos notauerunt, sed nescio, an nulla libelli pars vitiositate magis deturpetur, quam locus orationis Phaedri, quem vberius tractandum legi. 4. Quum omnis hic locus, cuius prior pars iam Valkenario, 5. et post eum Wolfio 6. et Morgensternio 7. glossema grammatici cuiusdam esse videbatur, variis vitiis ex mea sententia laboret, omnisque ejus natura ab ingenio Platonis aliena sit, nunc animus est copiosius docere, *totum hunc locum a Platone non profectum, atque adeo plane ex ordine eiiciendum esse 8.*

Quum Bastius paragraphi quintae, quae viris doctis nominatis mecum suspecta videtur, defensionem susceperit 9.,
ante

2. E. g. Jll. Schütz. in Lectt. Platonn., quas non ipse vidi, sed tantum ex aliorum scriptis noui. Cl. Bast. kritisch. Versuch über d. Text des platon. Gastmahls. Cl. Morgenstern. über des Hrn. Graf. Fr. Leop. zu Stolberg Uebersetzung auserlesn. Gespräche Platons.
3. Valken in Eurip. rell. p. 13.
4. Sympos. Pl. cap. vii., 5. 6.
5. Valken. lib. I. ibid.
6. Vid. eius not. ad Symp. Pl. c. vii., 5.
7. In libello supra laud. p. 25.
8. Vt omnis disputatio magis perspicua reddatur, paragraphum V. una cum sexta, de qua infra agetur, apponam: §. 5. „Λισχύλος δὲ Φλυαγεῖ, φάσκων Ἀχιλλῆα Πατρίκλις ἔξῃν, ὃς ἦν καλλίων ἢ μόνον Πατρίκλις, ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν ἡρώων ἅπαντων, καὶ ἐτι ἀγενεῖος ἔπειτα νεώτερος πολὺ, ὡς φησὶν Ὀμηρος. §. 6. ἀλλὰ γὰρ τῶν ὄντι μάλιστα μὲν ταύτην τὴν ἀρετὴν οἱ θεοὶ τιμῶσι τὴν περὶ τὸν ἔρωτα. μᾶλλον μὲντοι Δαναμάζουσι καὶ ἀγόνται καὶ εὖ ποῖουσιν, ὅταν ὁ ἔρωτις τῶν ἔρωσιν ἡγαπᾷ, ἢ ὅταν ὁ ἔρωτις τὰ παιδικά. Διότι γὰρ ἔρωτις παιδικῶν ἔνδοξος γὰρ ἐστὶ. διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλῆα τῆς Ἀλκίης ἰδοῦς (sic in editionibus) μᾶλλον ἐτιμῶσαν, εἰς μακρότερον νόστος ἀποπέμφσαντες.“
9. In kritisch. Versuch etc. p. 18. fs.

ante omnia opus est, vt argumentorum illius viri docti rationem habeamus, atque grauitatem eorum expendamus. Et primum quidem argumentum, quo locus a Bastio Platoni vindicatur, petitum est ex ipsa loci natura, ita vt partim *stylus orationis Platone dignus*, partim *sensus loci consilio Phaedri, verba facientis, accommodatus* esse dicatur 10.

Quod ad orationem attinet, non quidem contendere potest, inesse paragrapho quintae, quae Platonis vsui loquendi repugnet, sed inde tamen nondum concludi potest, Platonem necessario agnoscendum esse auctorem. Nam partim hic locus paucis constat verbis, quae omni structurae difficultate carent, et facile linguae legibus accommodari poterant, partim grammatico, qui cum Platonis dicendi ratione familiaritatem contra-

* 3

xisset,

10. Verba Bastii huc pertinentia (l. l. p. 19.) haec sunt: „Die Sprache ist platonisch und der Inhalt dem Zweck des Redners angemessen. Phaedrus stellt die Behauptung auf, (vbi tandem? num paragrapho vi. et ipsa suspecta?) daß die guten Gesinnungen des Geliebten für den Liebhaber am ausgezeichnetsten belohnt würden. Er folgert dieselbe aus der Ehre, welche dem Achilles wiederfuhr, den er nach einer Aeusserung Homers zum Geliebten des Patroklos macht. War Achilles nicht der Geliebte, sondern der Liebhaber des Patroklos, so fehlte es der Behauptung des Redners an einem Beweise; der Tadel des Aeschylus kann daher um so weniger befremden, da er einem Einwurfe zuvorkömmt, welchen die Anwesenden aus der Vorstellung dieses Dichters hernehmen konnten. Ueber Mangel an Zusammenhang der Sätze darf man keine Beschwerde führen. „Die Götter belohnten den Achilles, weil er seinen Liebhaber Homers zum hochschätzte. (De his et antecedentibus in disputatione ipsa paulo inferius plura dicentur) Wenn Aeschylus aber behauptet, Achilles habe den Patroklos geliebt, so sagt er etwas Widersinniges. Denn Achilles übertraf an Schönheit nicht nur den Patroklos, sondern alle Helden, und hatte keinen Bart: ausserdem war er nach Homers Versicherung viel jünger. Indessen diesen Heldenmuth in der Liebe belohnen die Götter in der That am vorzüglichsten u. s. w.

xisset, eius modi locus facile tribui potest. Accedit, quod Plato ipse fortasse ordinem verborum: Ἀισχύλος φησὶ, φάσκων — ἐββῆν, qui nimis anxie lectus videtur, paululum immutasset, ita ut φάσκων verbum ἐββῆν sequeretur. 11. Sed si etiam ex illo verborum ordine nihil colligi possit, quod Platonem loci non esse auctorem arguat, tamen, ut iam dixi, ex paucis illis verbis, vsui loquendi Platonis accommodatis, nihil sequitur, quod Bastii sententiam confirmare possit. — Deinde Bastius sententiam suam ita firmat, ut verba §. v. consilio Phaedri dicentis accommodata esse dicat 12. Quae quidem ratio haud dubie vi atque pondere non careret, si illud, quod Bastius Phaedri dicit consilium, etiam reuera sumi posset. At perlectis & ponderatis iis, quae praecedunt, nemo nec arbitrari potest, Phaedrum paragrapho iv. docere voluisse, Achillem hanc in primis ob causam a diis ornatum esse, quod amasius Patroclum amatorem tanto-pere amauerit, ut mortem praematuram longae vitae praeferret; nec etiam putare, Phaedro paragrapho quarta occasionem suppeditatam fuisse, istam Aeschyli opinionem refutandi, qui statuerit, Achillem non amasium, sed amatorem Patrocli fuisse. 13. Paragraphus sexta, ex qua Bastius illud Phaedri consilium coniecisse videtur, nos plane mouere non potest, quum partim omnino in sensu et nexu singulorum locorum inuestigando non tam ad sequentia, quam ad praecedentia respici debeat, partim quum, ut infra videbimus, illa ipsa paragraphus vi. grammatico cuidam originem debere videatur. Iam anteceden-

11. Conf. Symp. xviii, 5.

12. Vid supra not. 10.

13. Valk. l. l. putat, Aeschylum hanc sententiam proposuisse in tragodia, cui titulus, Μυρμιδόνες, erat. v. immortalis Ficher. ad c. vii, 5.

dentium, ut res ipsa postulat, ratione habita, apparet, a Phaedro Orpheum atque Achillem inuicem comparari, ita ut Orpheus, Eurydicen uxorem ex Orco reducturus, propter *effeminatam mollemque agendi rationem* 14. consilium non assecutus, neque a diis ornatus 15., Achilles contra, necem Patrocli amatoris ultus, sua ipsius vita neglecta, propter *animi magnitudinem ac fortitudinem* ab iisdem diis egregie ornatus dicatur. 16. Achilles igitur non propterea, quod *amasius* amatorem amavit, sed quod *animi magnitudinem et fortitudinem* declarauit, atque adeo his virtutibus Orpheum longe superauit, tanto honore est ornatus. Accedit, quod, si Bastii sententia sequenda esset, vltima §. iv. verba haud dubie ita posita essent, ut subiectum verbi *ἔποιετο*, Achilles, participio *ἐραμένος* h. e. *ἄτι ἐραμένος ὢν*, definiretur, atque adeo verba ita legerentur: „ὅτι (ἐραμένος) τὸν ἐρασὸν ἔτω περὶ πολλῆς ἐποίητο“ Iam quum consilium in §. iv. non ex Bastii, sed ex mea cogitur sententia, non erat caussa, cur Phaedrus Aeschyli sententiam de Achille *amatore*, et Patroclo *amasio* impugnaret, atque adeo paragraphus v. tum non apte, cohaeret cum §. iv. Quum porro sub finem paragraphi v. verba „*νέωτερος πολὺ, ὡς φησὶν Ὀμηρὸς*“ ponantur, Achilles autem in nullo Homeri loco *πολὺ νέωτερος Πατρόκλις* nominetur 17., etiam hanc ob causam omnis §. v. suspecta videtur. Iam ut dicta Bastii argumenta non sufficiunt ad defendendam §. quintam, ita etiam ceterae rationes, quibus suam sententiam tueri studet, grauitate atque

14. Cap. vii, 3. de Orpheo dicitur: *μαλθακίξειθαι ἰδοῦκει, ἄτι ὢν κισσαρῶδός.*

15. Fabulam de Orpheo et Eurydice enarrat Ill. comes Stolberg. in Uebersetzung. d. Sympos. not. 24. p. 292.

16. Vid. Wolf. ad c. vii, 4.

17. Vid. Wolf. ad c. vii, 5.

atque vi necessaria carent. Nimirum Bastius censet, paragraphum v. etiam ideo non defendam esse, quod Phaedrus per omnem orationem poetarum lectione imbutus, atque disputationis de mythis studiosus a Platone exhibeatur 18. Lubentissime quidem concedo, hoc a philosopho factum esse, sed contendo tamen etiam, hoc non impedire, quo minus locus ille grammatico tribuatur. Primum enim, si quis v. c. quinques aut sexies ad poetas et mythos respexit, exinde non colligi potest, eum etiam septimo loco idem fecisse. Deinde, quod quidem grauius est, in omnibus locis, ubi Phaedrus poetas laudauit et mythos commemorauit, necessarium erat, ut sententiam, de Amore propositam, mythis et poetarum locis partim confirmaret, partim declararet. V. c. quum ab initio c. vi. ostendere vellet, Amorem inter antiquissimos deos referendum esse, opus videri poterat, ut sententiam Hesiodi et Parmenidis firmaret effatis. Quum deinde docere vellet, Amorem maximorum bonorum esse auctorem, atque ad *μεγάλα καὶ κατὰ ἔργα* excitare, exempla Alcestidis 19., et Achillis petiit ex mythologia, atque Orpheum simul commemorauit et cum Achille comparauit, ut ostenderet, verum tantummodo et sincerum amorem

ad

18. Verba eius huc pertinentia (in krit. Versuch. p. 20.) haec sunt: „Dichterlektüre und Rasonnement über Mythen zeigt der Redner übrigens in seinem ganzen Vortrage (abermals ein Grund zur Vertheidigung jener Worte,) und dieser Umstand, verbunden mit einer Aeußerung desselben in dem Dialoge seines Namens macht die Vermuthung nicht unwahrscheinlich, daß Phaedrus an dem Gebrauche, welchen die Sophisten seiner Zeit von der Mythologie machten, Vergnügen gefunden, und diejenige Gattung von Aufsätzen geliebt habe, deren Inhalt eine Erklärung und gleichsam pragmatische Auseinandersetzung alter Mythen war.

19. Fabulam de Alceste, mortem pro Admeto, marito, subeunte praeter multos alios narrauerunt Stolberg. Uebersetz. d. Plat. T. 1. p. 291. et amicissimus Gottlob Wagner de Alceste Euripidea p. 10. s.

ad virtutem diis hominibusque probatam impellere. Phaedrus igitur a Platone non ita sistitur, vt poëtarum et mythorum amori temere et sine causa indulgeat, sed semper occasione oblata. Eiusmodi autem occasio non suppeditata est in loco, de quo quaerimus, et quiuis interpres a cupiditate et partium studio alienus, ponderatis iis, quae supra de consilio Phaedri in §. iv. dixi, concedere debet, mentionem sententiae Aeschyl'i nullo modo §. iv. praeparari. Quum satis nunc videamur docuisse, paragraphum v. cap. vii. partim argumentis Bastii non defendi posse, partim, quia non satis cohaeret cum antecedentibus, grammatico cuidam tribuendam atque ex ordine eiiciendam esse: accedamus nunc ad §. sextam 20., quae quidem nemini adhuc suspecta visa est, sed haud dubie eidem illi grammatico adscribi debet.

Prima caussa, cur Platoni hunc locum non tribuerim, est haec: *quod nonnulla iam a Phaedro non modo quoad sensum, sed etiam quoad verba in superioribus dicta sunt, et quod in aliis satis inepte ad Phaedri quaedam verba, antea usurpata, alluditur.* Hoc statim de primis huius §. verbis: ἀλλὰ γὰρ — ἔρωτα“ valet, quae e verbis §. ii. vltimis: „θεοὶ τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπαθὴν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν“ conflata sunt. Proxima verba: μᾶλλον — τὰ παιδικὰ“, de quibus infra commodius dici poterit, nunc praeterrmittam, et statim de verbis: „θειότερον γὰρ — εἶσι“ agam. Haec, vt firmissime mihi persuasum est, haud dubie a grammatico propterea inserta sunt, quia Phaedrus antea 21. respectu amatoris dixerat: „ἔδεις ἔγω καλῶς, ὅτινα ἐκ αὐτὸς ὁ ἔρωτος ἐν τῷ εὐνοῦ ποιήσεις πρὸς ἀρετὴν.“

* *

Si

20. Hanc paragraphum supra not. 8. apposui.

21. Vid. c. vi, 9.

Si quis hoc sumere noluerit, non apparet, quomodo ignotum huius loci auctori in mentem venire potuerit, illa verba inserere. Non enim ita sunt comparata, ut simplex eorum et antecedentium sit nexus. Nimirum auctor his verbis docere vult, cur amasius, amorem in amatorem declarans, diis magis probetur, quam amator, amasium amore complectens. Hoc negotio ita perfungitur, ut dicat: *amator enim ingenio est magis diuino, quam amasius; inspiratus enim est.* Primo obtutu ne causa quidem praecedentium inesse videtur, et tantum longis interpretationis ambagibus intelligitur, verba laudata cum praegressis ita mente esse copulanda: amasius, amatoris amans, propterea diis magis probatur, quam amator similiter agens, quia hic, ut inspiratus et propter ingenium magis diuinum, facile et sine labore magna et honesta facinora perpetrare potest, atque adeo minorem gloriam, minora praemia meretur, quam amasius non inspiratus, cuius labor in facinoribus similibus patrandis multo maior est. At quis tandem, seriem enunciationum simplicem et bene cohaerentem sequutus, mentem ita expresserit? Num eiusmodi locus Platone dignus haberi potest? Nonne nasutuli grammatici redolet ingenium, qui propterea verba Phaedri saepius sectaretur, quo magis lectores falleret? — Verba, quae sequuntur: „*διὰ ταῦτα καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα τὸν τῆς Θέτιδος 22. μάλλον — ἀποπύματις*“ efficta sunt e prioribus §. IV. verbis: *ἐχ' ὡσπερ Ἀχιλλεῖα τὸν τῆς Θέτιδος υἱὸν ἐτίμησαν, καὶ οἱ μακρότερον ἤσαν ἀπέπυματις.* Quum igitur haec sententia paulo ante praec-

22. Sic pro τῆς Ἀλκίτιδος reposui, quia grammaticus, qui haec e paragrafo quarta hauriret, haud dubie ita scripsit. Nam Genitiuum τῆς Ἀλκίτιδος a librario negligente vitiose positum esse, inde patet, quod Alcestis etiam ἐρωμένη erat, atque ideo Achilli, et ipsi ἐρωμένη, non opponi poterat; deinde

praecesserit, quisque ingrata hac vnus eiusdemque sententiae repetitione offendatur necesse est, praesertim quum Plato sententias per se claras non saepius recoquere soleat. Huc accedit, quod auctor huius loci ne perite quidem paragraphum iv. imitari potuit, quum *μᾶλλον ἐτίμησαν* dixerit. Auctor, qui ad comparationem inter Achillem et Orpheum institutam respiceret, haud dubie locum ita suppleri volebat, vt τῷ Ὀρφέως mente adderetur, praesertim quum hic citharoedus, vt amator, aptissime legi posset ad praegressa verba illustranda. At quam male versatus est hac in re, quum Orpheus non *minus* quam Achilles, sed *plane non*, a diis ornatus sit, atque adeo propter molli-
tiam poenas dederit 23. Quum igitur nihil noui paragrapho

* * 2

sexta

deinde quod in omni praecedente loco non inter Alcestin et Achillem comparatio instituitur, sed potius vtrique aequae insignis deorum fauor contigisse dicitur. Vitium huius loci, quod iam Wolf. (v. not. ad hl.) sensit, Cel. Niethammer. in vers. Symp., quae legitur in: neue Thalia, Jahrgang 1792. Heft v. et vi.; et Schütz. Lectt. Plat. tollere studuerunt. Niethammer, qui pro Gen. τῆς Ἀλκίτιδος nomen ponendum censeret, quod a Comparat. *μᾶλλον* penderet, vertendo expressit Gen. τῷ Ὀρφέως: „deswegen haben die Götter den Achill ganz anders belohnt, als den Orpheus. Ego quidem cum hoc viro docto locum ita *mente* supplendum, non autem Genitiuum τῷ Ὀρφέως in ordinem recipiendum ob §. iv. censeo. cf. quae paulo inferius in disputatione ipsa dixi. Schützius, auctore Morgensternio über Stolbergs Uebersetz. p. 26., duplicem emendationem in Lectt. Platt. proposuit, mihi autem Lectiones illas non possidenti, vna tantum „τῆς Θέτιδος“ nota est, quam Bast. lib. I. p. 109. refert. Quae quidem emendatio, modo τῶν τῆς Θέτιδος, vt ego e §. iv. rescribendum censeo, ponatur, sine dubio vnice vera est. Sic quidem non habemus nomen, quod a Comparatiuo *μᾶλλον* pendeat, sed grammaticus, qui, ad comparationem inter Orpheum et Achillem respiciens, ipse sentiret, τῷ Ὀρφέως proprie quidem addendum esse, sed non recte cum *μᾶλλον ἐτίμησαν*, quia Orpheus *plane non* ornatus, sed potius §. iii. punitus esse dicitur, coniungi posse, de industria hoc nomen proprium omisisse, et lectori mente adiungendum reliquisse videtur.

23 Vid. Sympos. vii, 3. ext. cf. etiam Virg. Georg. iv, 520. sf., vbi mulieres

sexta accedat, quum potius alia non sine offensione repetantur, alia autem satis incommode hoc tantummodo consilio inserantur, ut ad aliquam Phaedri sententiam alludatur: equidem arbitror, non Platonem, sed grammaticum quendam paragraphum vi. cum v. consuisse.

Altera caussa, cur paragraphum sextam Platonis ingenio indignam censuerim, est haec: *quod verba ibi adhibentur et coniunguntur, quae vix a Platone ipso sic usurpata et copulata sint.* Hoc valet, puto, de verbis: *μᾶλλον μίντοι θαυμάζειν καὶ ἀγαπᾶν καὶ εὖ ποιεῖν, ὅταν — ἀγαπᾶ κ. τ. λ.* In hoc loco verba *θαυμάζειν* et *ἀγαπᾶν* coniunguntur, quod a Platone in superioribus haud dubie eo consilio nusquam factum est, ut ne pleonasmus ingratus oriretur. Nam quanquam verba illa, auctoribus grammaticis veteribus, ita differunt, ut *ἀγαπᾶν* vehementem admirationem, et *θαυμάζειν* omnino admirationem indicet 24.: tamen, vel hoc discrimine, quod non semper observatur 25., sumto, pleonasmus inest, quum formula *ἀγαπᾶν τι*, vehementer admirari aliquid, cum admiratione delectari aliqua re 26., iam vim verbi *θαυμάζειν* contineat. Iam ut eiusmodi vitiosum pleonasmum a Platone alienum putauerim, ita etiam verbum *εὖ ποιεῖν* male lectum neque diligentia Platonis dignum videtur. Quum enim in eo, quod dii sincere amantibus praemii loco tribuere dicuntur, honoris magis, quam beneficii proprie sic dicti insit notio, propterea
Plato

res Ciconum, neglectas se et spretas existimantes, Orpheum discerpisse dicuntur. add. Ouid. Met. xi, ab init.

24. Timaeus Gloss. Plat.: *Ἀγαπᾶν ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἀγαπᾶν.*

25. Hinc Hesych.: *Ἀγάμενοι · θαυμάσαντες.* Suidas: *Ἀγάμενος · θαυμάζων.* vid. b. Fischer. ad Plat. Phaedon. 38, not. 17.

26. Conf. Fischer, index Aeschlin. in *Ἀγαπᾶν.*

Plato Phaedrum in antecedentibus semper verbo *τιμῶν* 27. ea de re vti iussit. Nemo obiiciet, Platonem fortasse de industria εὖ ποιεῖν, sensu verbi *τιμῶν*, posuisse, ne semper vno eodemque verbo vteretur. At si Plato varietatem verborum hac in re curasset, non dubium est, quin iam §. quarta, vbi hoc verbum bis inuenitur, varietatis caussa sub finem paragraphi aliud lectum esset. — Denique in hoc loco verbum *ἀγαπᾶν* de amore amatoris et amasii usurpatum est, quod vehementer dubito, an vnquam a Platone de tali amore adhibitum sit 28. Vt enim Plato amasium siue τὸν ἐραμένον, siue τὰ παιδικὰ 29., non autem τὸν ἀγαπητὸν appellat, ita etiam de amore amatoris et amasii semper vtitur verbo *ἐρᾶν* 30., non autem *ἀγαπᾶν*. Sic igitur etiam hic locus imperiti negligentisque grammatici redolet ingenium, ita vt ne vna quidem paragraphi sextae particula Platoni recte tribui possit.

Tertia caussa, cur et quintam et sextam paragraphum Platone indignam duxerim, est haec: *quod singula membra non apte nexa sunt, omnisque locus consilium Phaedri primum occultat.* Iam supra 31. dictum est, paragraphum quintam ad ea, quae Phaedrus antea dixit, non quadrare. Idem valet de primis paragraphi vi. verbis, quae neque cum §. v., neque cum §. iv., neque cum sequentibus bene cohaerent, atque omnino huc non quadrant. Ipsum interpolatoris consilium, qui ostendere vellet,

27. Vid. Sympos. vii, 3. ext., 4. ab init. et sub finem.

28. Non enim puto, quemquam oppositurum esse locum c. ix, §. 3. ext.; vbi μάλλον ἀγαπᾶν, praeferre, legitur. Hic enim locus diuersus esse videtur.

29. Vt Symp. vi, 4. 6. 7. etc.

30. Vt vi, 8. ab init. et vii, 1.

31. Vid. p. 6. s.

let, amasium de amatore bene meritum diis magis probari, quam amatorem, qui idem in amasium fecerit, non permittit, vt haec verba inserantur, quum sic ordo enunciationum non adiuuetur, sed potius perturbetur. — Deinde primum Phaedri consilium illis duabus paragraphis tegitur et obscuratur, quod tamen, nisi singulares caussae adsint, 32. fieri non debet. Ni mirum Phaedrus, qui ab initio 33. docuit, Amorem in antiquissimis numerandum esse diis, in altera orationis parte 34., quae tantum ad nos nunc pertinet, eundem Amorem tanquam summum hominum euergetam ita potissimum celebrat, vt eum dicat homines excitare ad virtutem, quae diis hominibusque probetur atque ab iisdem ornetur. Primaria igitur sententia est haec: *Amor beneficiis homines afficit ita, vt eos ad virtutem ducat.* Virtutis autem descriptio haec, vt dicatur *talis, quae diis probetur atque ab iis ornetur*, nil nisi secundaria est sententia. Opus igitur erat, vt haec secundaria sententia obiter tantum et breuiter illustraretur, quod fit illis paragraphis non seruatim. Orationem autem Phaedri paragrapho iv. recte finiri, atque adeo nihil deesse, intelligitur partim ex iis, quae Phaedrus ab initio promisit 35., partim ex c. vii, 7., vbi argumentum totius orationis summam repetitur. Apparet igitur, in paragraphis illis, quae mature iam in ordinem irrepserunt, quum in omnibus codicibus collatis insertae legantur, manum grammatici agnosendam esse.

Reli-

32. Sic Plato ipse primum consilium, quo Symposium composuerit, quibusdam caussis permotus texisse videtur. vid. quae ante hos tres annos in Prolus. de Proposito, Symposii Platonis scripsi.

33. Cap. vi, 2. 3.

34. Inde a cap. vi, 4. vsque ad finem.

35. Cap. vi, 1. 2. et 3. ext.

Reliquum est, vt ad ea accedam, quae scribendi occasionem suppeditauerunt. Nimirum adest iam tempus, quo, quantum nos magistri profuerimus, nostrique discipuli profecerint, publice ostendendum est. Vos igitur, Patroni Fautoresque pie colendi, obseruantissime rogo, velitis fauorem, quo scholam nostram huc vsque amplexi estis, rursus ita declarare, vt examini, quod propediem instituendum est, frequentes aditis. Vt enim nos collegae quoduis virtutis adminiculum, quoduis incitamentum, disciplinae nostrae alumnis ex animo optamus, ita quoque etiam atque etiam rogamus, vt Vobis placeat, Vestra praesentia studium nostrorum discipulorum vel excitare, vel magis magisque incitare. Quod si lubentes feceritis, gratissimum erit, nosque Vestram beneuolentiam grata semper tenebimus memoria. Sic valete, nosque omnes Vestro animo commendatissimos habete.

Scripsi Gubenae mense Octobri CIOICCC,

